

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Triapostolatus Septemtrionis

Caesar, Philipp

Coloniæ Agrippinæ, 1642

4. Qualiter animam discipuli sui Fulberti ad cœlum deferri, & inter Martyres collocari cognouerit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43650

rus Iudaïco more vestitus, vultu decorus; ex cuius oculis splendor diuinitatis, velut flamma ignis radiabat. Quem intuitus omnium cunctatione postpositâ CHRISTVM Dominum esse credebat, atque procurrens ad pedes eius corruit. Cumque prostratus in facie iaceret ille vt surgeret imperauit. Cumque surgens coram illo reuerenter astaret, atque præ nimio splendore ex oculis ipsius emicante in faciem eius intendere non valeret, blandâ voce ipsum allocutus est, dicens: Dic, ait, iniquitates tuas, vt iustificeris. Cui Seruus Dei respondit: Domine, quid necesse est tibi dicere, tu omnia nosti, & nihil te latet. Ille autem subsecutus ait: Scio quidem omnia, sed ideò volo vt confiteantur mihi homines peccata sua, vt remissionem accipiant. Cui cum omnia quæ ab infantiâ gesserat indicâisset, & illo posthæc in orationem prostrato ipse erectus astaret, dixit: Noli timere, quia Ego sum, qui deleo iniquitates tuas. Post quam vocem ille qui apparuerat recessit. Et vir Dei excitatus somno de fiducia remissionis peccatorum suorum confortatus immenso tripudiabat gaudio.

*Confessio
peccatorum.*

CAPVT IV.

Quomodo animam discipuli Fulberti ad cælum deferri, & inter Martyres collocari cognouerit.

Quo etiam tempore contigit, quod Vestra

stræ Reuerentiæ notissimū est, vt quidam puerulus in schola, Fulbertus nomine à socio suo tabulâ percussus ad mortē vsque perductus sit. Pro qua re prædictus Seruus Dei nimium tristis effectus est, quòd sub curâ Magisterij sui tanta negligētia inter subditos sibi acciderit. Verum appropinquante horâ exitus ipsius pueri, vir Domini fortè sopori deditus lectulo incubabat. Cū ecce vidit in somnis ipsius animam à corpore sublatam Angelico ministerio ad cælum deferri, se quoque miro & ineffabili ministerio Deo disponente pariter comitari. Cūque cœli secreta penetrassent, pueri præfati animam in quandam purpuream mansionem conspexit introduci, & inter agmina Martyrum collocari. Ibiq̄ue ei datum est agnouisse, quòd quia ipse puer vulnus sibi illatum satis patienter tulit, & animam fratris vsque ad mortem diligens, pro percussore suo nimium benignè intercessit, patientiam & benignitatem eius diuinâ remunerante pietate, inter Martyrum Choros deputatus sit. Hoc autem tam celerius in hora mortis eius ei demonstratum est, ita vt dum adhuc in his moraretur, venerandus Pater Witmarus, qui cum eo tunc scholam puerorum regebat, & huius rei testis præsens adest, cum pro hoc ipso illum excitâs obitum discipuli nunciaret, ille se hoc quoque antè scire responderit. Quod profectò Domini gratia causâ consolationis ei videre concessit, vt, quia pro hac re

visio S. Ansgarii quanta.

Dilectio inimici.

Pater Witmarus.

nimiùm tristabatur, ex salute pueri mœstiam suam releuaret animi. His itaq; & alijs quã plurimus Reuelationibus atque Visionibus vir Dei cœlitus inspiratus, quantã inter vos postmodum Sanctitatis gratiã ac bonitatis excreuerit, vestrorum qui tunc affuere testimonio meliùs comprobabitur. Nobis autem ea quæ apud nos gesta sunt narrare cupientibus, primò indagandum videtur propter eos qui huius rei forrè minùs conscij sunt, qua occasione à loco stabilitatis suæ huc secesserit, & cum apud nos Deo oblatu sit, ibique obedientiam promiserit, quo instinctu ad has partes emigrauerit, atque ad Episcopatus officium apud nos sublimatus sit. Hoc autem idè scribere necessarium duximus, ne forrè aliquis leuitari assignet, quòd vir Dei diuinæ compunctionis instinctu, & peregrinationis amorem, pro salute animarum suscepit.

CAPVT V.

Qualiter in Sanctitatis gratiã proficiens ad nouam Corbeiam docendi causã destinatus sit.

Cæptum est itaque olim in his partibus, videlicet Saxonix, Monasterium fieri, quod auctoritate & magisterio Sanctitatis vestræ, & primò fundatum, & succedenti tempore Deo donante feliciter consummatum est, nomenque mutuarum à loco habitationis vestræ accepit, vt vocaretur Noua Corbeia. Ad hunc ergo locum Dei famulus
vnà